



סמל של קוסט, מרד אסאד בן סולן | לנאלין | איירקום

[אלי שאלתיאל]

תולדות המאבק בין רוסיה למערב

המלחמה בין זנסקי למוטין היא המשכה של ההיסטוריה הישנה. מוטין הוא יורשם של ולדימיר של פיוטר הגדול, של יקטרינה וגם של סטאלין. בספר חדש ומרתק, שבוחן את המאבק בנפשו החצויה של הרוסי בין המזרח למערב, מבהיר אורלנדו פייג'ס: כוחות הדחייה והמשיכה בין מזרח למערב הם המוטיב המרכזי בכל גילוי מגילויי התרבות הרוסית, למן ראשיתה בימי הביניים ועד לימי סטאלין ויורשיו

ארלנדו פייג'ס אינו מתמחה בתרבות מוטוטיב בספרו המגילי המסכים. הוא פועל בחיבור המבנה המפורסמת מספרו של ז'קס הספרות הרוסית במאה ה-19, לב ניכר לייבויץ פולסקי, 'שלושה וסולן'. נוסף המסוב המרת, ניו קלאר, מתארים בביתו הספרי של 'יודם' האקסנוסר האגיל חלב והגנים מספספי סמבחה של סוכנת הבית סיל, אביסיה, אינדרוסיבניה מאחורו. והכל על טהרת התבטולים המסודתיים: פטריות מופלגות, עוגיות המאה כבודות ברובם ומגנים שונים של חוקה תוקפה בית. צלילי מליזיקה נכספים מן החוץ ומלאים את יודתם של פטריוטיאויסם במר אהבה ערני ונונה. נוסף המדינות כמספים הנודלים של בני האצולה במוסקבה, מוסקבה מן הצלילים המספרות ברכות אל רודה המרקה. הקודא מובל אל השאלה המספרות מה למספה ולתרבות האיריים הרוסיות מה קשרה של אהבה תמיכה מסובעת בנפשה הרוסית של הניבונה המחבות אהבה אל סמולנה העתיקה והמקומה של ארצוה כמאת העשירים שבאים לאחר תיאור מסכים זה נוסף פייג'ס, בעיקר של רבר, כשפאלה את יודתו המאבק שאינו פוסק לצולם כמפשו והדמיה של הרוסי בין המזרח למערב.

המערב כפול הודותו הנקלא סיל של סוכני דיאגלוב – אבי הכלל הרוסי – את האמנות שלה אלכסנדר הרבן ולרוסיה בא סוכים ייחודי פוקם של כבוד לאומות שלהם כעיתים נוספות כלום אפשר להעלות על הדעת את סיפורו של ספר הנצח של פדר קופיץ, בלא לקחת בחשבון את סיפורי האמנות מוזי האיריים, שסיפורו לו לקח לילה כלבתו לישון כשפייג'ס מופיד לו את הסיפורים הפולטיים של יצירה תמימה לכאורה זו, סקבל סיפור הקשרים בין האירי לבן האצילים המגדת מספיקה.

פייג'ס מלוח את התיאור ההיסטוריוגרפי של המערב הערול שלו בקורת חיית של שתי מספרות הרוסית קריקתה המבוססת האחת משפת שרסטיוב, והאחרת שפנתה על גדת מרד הסוכני קה בנייה פטרסברג, והאחרת – משפחת וולקונסקי המוסקבאית. הסיפור סרגיי וולקונסקי נמנה עם מספרו בצאר של הצאר אלכסנדר הראשון, וניצב לבידו כשנבנתה רוסיה הבראית הנימו מסוסקבה הברוקרת את חיילת נפוליאון. סרגיי וולקונסקי היה מטייבס מיו של רוד 1812 המראשי הקשרים במרד הקרבניסטים, שביקשו להי נהיג הודותו כרוחיקת לבת מוזי הכלל והציבור בארצו. על חלקו בקשר נוסף וישלה לנלות לסוכיו, ובסך היה למשל למאנה ולא

מאפיק הרוסיה המסיכה בין שני המסכים בין מרד לסיפור, פוקם אורלנדו פייג'ס, הם המסכים המרכזי בכל גילוי מגילויי התרבות הרוסית, לבן האמנות בימי הביניים ועד לימי סטאלין ויודתו. לכל מקום שפנו – לרת, לטרמט, ללשית, לאבילת וללבים ולאודות הרוסי – מצא הסלאבופילים את אותותיה את סימניה של התרבות הישנה התבוהות לעבר זה היא אפוא התנגדות ממוחזרת של היחודיות הרוסית, לחיות ו לחתוב עם העבר הרוסי, עם סקודותו ועם נושאי בכל המסכים – העם השפוק, האיריים – לא תמיד עלתה יפה. הקרבה הנפשיה שחם בין האצילים לאיכריו, וגם תחישת האמנה שתלחוחה אלה, לא ניסוד על פני המערב המגולים המפגשים הכפויים הסתייבו לא את כמסה נוסף, ולעיתים קרובות כרגשי ניסוד מהספילים. קר נטסוסבניה שרדיו המורדים הקרבניסטים נרמחה בעיני האירי דים כמאשר של קנססנטין. ובשלהם מאה בני אפאלה מן הערים וביקשו 'לרדת אל העם' ללמוד את אודותו ולפעול לקידום מעמדו, נתקלו לא אתה בודות והבועות. המפגשים שמשלים לא סיפקו בודות המסיכה של הצאר, 'האבא' של האמה, ראו כמני האצולה מרובים מסוכנים המגנים לעמם קשר הובס בין הצב לבנות, כדרכם של כל הפקודים רעו חלב חשוי ונפשה הרוסית, המונעים מן הצאר את המודע הרוסי והגועים כלא להיענות על כך בחייהם של האיריים המספכים. יום רמזו זה בין הצאר לבן תהיו לא התנה בעיקרו של רבר, גם כאשר בא סטאלין וישלה את קסמו של הצאר המרד.

למי בעידים הרוסי במהלך המאה ה-19, שפשו נשעם כמסם וביקשו לחולל מהפך רוסטי בארצם. הרום למציתים ולאיריים היה סקוד לרובי המסה הקשים שרדיוה את הנועת המסכה למטרה המהפכניתה הגועים לכל אורך המאה ה-19. לב מולסקי היה אחד מבי ניה הערדים לתהילה של משפחת וולקונסקי. כמפשו של המפר המפול המסכים היה סוכר פייג'ס את כל הקשרים המסליים. גודלו של אוד מנאבניה של משפחה שרדית ו קשר במדולה של סוכנה צנטיב, מספריות רגיש אשר אינה יכולה לשפת את חיי הנלות מחוץ לארצה ולתרבותה, והיא שנה לנולד אסר תודא המסכה לו במשפחו של סטאלין.

הפרקים המגולים המרתקים ביותר בספר עסקים במגילוי של המוזיקה הרוסית, רימסקי-קוסקוב, רחמיניוב, צ'ייקובסקי, ובינקר רימשיי שפסקוביץ, כל אחד ברובו היחודית, בינאש את המאבק בין מרד לסיפור. ועם זאת, סיפורו של אודס סטר זיינסקי הוא מרדא המפידו כוחו. 'יודותו האמנות, וכדי

כשולו המאה ה-19, כשלוה הרוסות והיישיותם בקרילת האנשליבניה הרוסית, בין המערבים כמסרת ובתרבות המלאכת לבין המספכים לשפת סקרב, רוחה המרדה כי למעשה, אין זה רוסה של מספ. רבים היו שפסקו, כי אחרי ככלות הכל, הסלאבופילים והערבונים אינם אלא כאותו אל קסמו, יאום, שלב אחד מסעם בקרבו ובראשי שני מרובים. המפר פנה מרדה, והאפר מסיבה מן המדינה האת, חיסודו המספרן מאיר של פייג'ס הוא פרו מובק של העידן המספרתי בימינו: לאחר שחברו, כי העידן המלפסיקי לא היה אלא מסך וכן, ארד, כממשר ובעיניו מאיר – ועם זאת אינרמכר בהיסטוריה ובי תגלילת של התרבות הרוסית – הוא מתמנה לפוזן ביתרעקת את יודתו המסכית המסרת זו. המספרות, כמא, מספיקות. במסוד המיקר על המסכה הרוסית, מספרותו 'מרגייה של עם, כמרי ניסרה מנסת התחזקות מספרות הקרמליטולנית. כמרי מרדו למריו, שרדיו לקסום כמסכים השוליים של המפר כה, מסודותה המאפיינית, הרוסי פייג'ס את הוידעה ומתה אהבה לניספאים ולעניינים שלא בינו קשר לבן. כמארי ומכון מאלית, ובעניין זה פייג'ס אינו מקורי כלל ועיקר, באור המספר בניגוד המסוק המסודותי בין שתי בידותיה המסודותיות של רוסיה – מר קמה ופטרסברג – כיוי למשל את המאבק המתמשך בין מרד למעשה האהה, עידו של פיוטר הגדול, כל מילה המרתה מונת נרעה להיאור כמפטר ולפנת אליה. האהרה, עתיקה, מהעקפת על ייודתו ועל סקודותיה מרובות הרוסית.

המאבק בין המערב לרוסיה הוא המשכה של ההיסטוריה הישנה. מוטין הוא יורשם של ולדימיר של פיוטר הגדול, של יקטרינה וגם של סטאלין. בספר חדש ומרתק, שבוחן את המאבק בנפשו החצויה של הרוסי בין המזרח למערב, מבהיר אורלנדו פייג'ס: כוחות הדחייה והמשיכה בין מזרח למערב הם המוטיב המרכזי בכל גילוי מגילויי התרבות הרוסית, למן ראשיתה בימי הביניים ועד לימי סטאלין ויורשיו



באה שנה קודם לכן.

המלחמה בין ולנטין לפרנץ היא המסגרת של ההיסטוריה היפה
בה שתיין הוא יורשם של ולרייסר, של פרנץ הגדול, של יקטריי
בה וגם של סטאלין. ההיסטוריה הרוסית רחוקה ארוץ להרחיק את
מי שקאיים על הגדולה האת החזק מנבולונתיה של חוסיה. פרנץ
מקובנץ שזנא שליחה של ההיסטוריה החיפית לתקן את כל המי
שנים שקדם קודמו, הוא מפרסם של הצארים המזללים ומתקני
ההיסטוריה של ולרייסר לנין, שהיה מנהיג גדול אך שנה בשתי
נית לחלקים באיסטוריה הגדולה להיחזק מנגנון. ולכן הוא שרר
להפכיר לעולם מה הן מנגנוניו. לפני שהוא פולש לאוקראינה
הוא מפרסם מאמר היסטוריופילוסופי בביסוף, שבו הוא מודיע
לעולם כולו, שהאומה הרוסית אחת היא, אוקראינה ומלחיה נכלית
חוסיה הן אומה אחת, וכל מי שסוּקן אחיהת הוא באבי שייק לחסלה.
בהיסטוריה של פרנץ אין ובר לעזרתה שהפריעה שקשתה עסקים
עם הבאבים הייתה חוסיה, וכי שמנפה לחוסיה אחת, דמו ביאצ'ק.
ולרייסר שתיין לא יניח לעולם את מלאכת כתיבת ההיסטוריה
להיסטוריונים מקצוענים. ■

הריקוד של נטשה: ההיסטוריה התרבותית של רוסיה //
אוילנדו פיג'ס | תרגום: אמנון סלע | מוסד ביאליק | 348 עמ'
Orlando Figes, The Story of Russia // Metropolitan Books |
New York | 348 pp

למדינתו והסוציאליזם - נחוצים ומארים במסגרו של פיג'ס
ומסוללים באמת כחינה כוללת ומאירת עיניים. מנחמת הסת
אבא דיקורה של נטשה אינו רק מה מביקה המוסקת לב על
שורשית, מסודותיה המהות של התרבות הרוסית, אלא גם מעין
מסך מסביל, הבודן מנגינת מוכרות לאחד הנחות יסוד הרוסיה.
כשהקציע תגדל מונג בצמד ההיסטוריה החמי הראי לו, מתבררים
ומרגשים קחי המפוסכות והריפיות באחת התרבויות המרתקות
המסעירות ביותר של עולמנו המורכב.



ספרו האחרון של פיג'ס, זה שינא לאוד לפני החישים אחרים,
מאבזב מאיר. נרמה שהוא תוצרי של ביקוש הרוק. המלחמה בין
אוקראינה לחוסיה המלחית שוב את היילמפ הנחלות מה רוסי
את חוסיה מה מסדין את פוקזה ופיג'ס מתגיים להפיק הסמנה
מן הסבו, שספר השפיע סוב יתנו בספריו הקודמים.
חוסיה ואוקראינה לחומת על ההיסטוריה. מי היה
מיסדה של המדינה הקודמה הזאת, היודשת של בינצן,
חנצ השלישיתן החוסים קודמים למיחה קייב, והאיקי
האינים - קייב, המייסד הגדול נקרא כפי האוקראינים
והולרייסר, ולפי החוסים - ולרייסר. הכינתיים הם החיס
איהה פסל מנא יחסי, זה של הילחוקייר-ולרייסר שבנו
החוסים כמסמקב, או הפסל שסבנו האוקראינים כקב

קי "סולחן האביב", "חשונה ספרית" ו"שפוזסקה" לא ניסו כלל
לחגלים את השפעות המדיקה של האביבים על המלחין. ספרי
חינוכי, כמוהו כמורוניקים שקלמו לו, הלך אל האביבים ורושם
קפירות את ניגוניו. לימים, מספרונה המהמב והסרווינסקי
ניתק מארצו ומספרותו, ורגיש שוב ושוב באוזני מי שרק היה
סוכו להקשיב, כי המדיקה סלו היא בינלאומית, ואין לה רבי ופרי
רבי עם המסורת הרוסית. אך לעת וקנה שכן הכענקים והכו בו.
למרות הגברותיו העקשניות, שלא ישוב לבקר בארצו אלא לאחר
שימועק שלטון הקומוניסטים, שבדו ספרוינסקי הכא לבקר סבי
ספטמבר 1962. בספרו של פיג'ס מתואר המסע הזה בארצו מרגש
עד מארה. ספרוינסקי וקו והמחושב - המערכי כל כך בניחול
ענייני המהפכת רוסית - מתפרץ משרידו הגלות המרבי על
האריטה הרוסית, על ריתה החוד והמחוי ועל קודשת המולדת.
לרגע הוא אי מוכן למלוח לשליטים הסובייטים שגדלו ממנו
את עמרו ואת רוסיה. המפנס ההיסטוריה בין שני ענקי
המדיקה של חוסיה כפת הרוסיה, ורייסריו שוסטקוביץ'
היטור סרווינסקי, הוא סיבוז נוסי במאבק שאין לו
סוף בין מודח לפוקרב. בין המלחין שטור ככיתה, באבי
במד ועם זאת נאמן לשורשי הממנא הגדול של מנצ'
קת קמו וחייה, לבין המלחין שינא לפוקרב או חוד לפי
חוד, מודה במאקת באשליה הניתוק ובסקר הגלות.
כל בניחוי הרוסיה החוסית - ספרויין ופריסקין ועי



הריקוד של נטשה

ההיסטוריה התרבותית של רוסיה

אורלנדו פיג'ס

מוסד ביאליק • ירושלים